

Letas čeká Kurta Masura cesta do Rumunska, příští rok do SSSR, Holandska, Mexika a Jižní Ameriky.

CARL MARIA VON WEBER
1786–1826

OBERON – předehra
„Oberon“ je labutí písní Weberova života a tvorby. Dva měsíce po prvním provedení této opery nebyl Weber již mezi živými. Nadevšechno vyniká předehra k opeře, mistrovské symfonické dílo, nejbohatší a nejpůsobivější z tří slavných Weberových předeher k „Čarostřelci“, „Euryantě“ a „Oberonu“. Zdá se být nepochopitelné, že toto skvěle formálně vyřešené a barvitě dílo vytvořil Weber již těžce nemocen a vyčerpan před svou tragickou smrtí. Jen v melancholii hlavních myšlenek jako by se hlásil jeho smutek a úzkost.

Signál lesního rohu – kouzelného rohu Oberona, krále víl –, zahajující předehru, zní tajemně a teskně. Stejnou náladu má i zpěv viol v rozsáhlém volném úvodu předehry. Typické weberovské allegrové téma zní energicky a vzrušeně a ličí překážky, jež musí v cestě za Rezií překonávat Hūon z Bordeaux, vévoda Guiennský. Vedlejší téma, slavná Weberova melodie, plná vroucího a vzrušeného citu, je Hūonova modlitba za ochranu jeho lásky. Svět Oberona a jeho říše víl, svět vévody Hūona i orientální kolorit říše Haruna al Rašida a jeho dcery Rezie ožívají a zápasí

s mocí zla ve Weberově předehře, jež svými myšlenkami je už vlastně bohatou romantickou symfonickou básní.

LUDWIG VAN BEETHOVEN
1770–1827

**KONCERT Č. 4 G DUR PRO KLAVÍR
A ORCHESTR, op. 58**

Klavírní koncert č. 4 G dur je předposlední z Beethovenových koncertů. Ukočen orchestru není tu již jen doprovod solistu a dodávat lesku jeho virtuóznímu výkonu. Rozšířený orchestr má v tomto díle důležitý podíl na celkovém hudebním projevu a je zvukově i myšlenkově od sólového nástroje ostře odlišen.

Všechny tři věty tohoto mistrovského a slavného díla, měkkým půvabem, něžností a přitom stále uplatňovanou citovou vášnivostí připomínající Houslový koncert D dur (rovněž z roku 1806), ukazují estetické zásady Beethovenovy koncertní formy s mimořádnou jasností. Forma je zcela originální. Klavír začíná překvapivě sám hlavním tématem bez doprovodu orchestru. Teprve pak přijímá slovo orchestr, dávaje tématu zcela nový výraz. Krátkou pomalou druhou větou tohoto koncertu přirovnával Liszt k Orfeovi, krotícímu svou hudbou divoké šelmy. Má skutečně velmi dramatický účinek. Ostrý a s neúprosným klidem postupující staccatový rytmus orchestru je střídán něžnými a tiše nářekavými akordy klavíru. Jako by ani ne-

bylo možno rázem přerušit dojetí, jež působí pomalá věta, začíná Beethoven Finále koncertu rafinovaně v pianissimu a teprve zvolna rozvíjí veselý a vtipně živý ráz mistrovského rondo. Sladké druhé téma se ozve nejprve v klavíru nad hlubokým tónem violoncell. Realistický obrázek všedního života vrhá na předchozí sen hudbou skotačivého a furiantského Finále ostré denní světlo.

JOHANNES BRAHMS
1833–1897

SYMFONIE Č. 1 C MOLL

Brahmsovo dílo, vtělené do klasických forem, představuje nejvýraznější typ pozdního německého romantismu. Brahmsovo klasické zaměření ukrývalo v sobě filosofii druhé poloviny 19. sto-

letí, založenou na životním pesimismu a resignaci.

Na I. symfonii začal pracovat v letech 1854–55. Symfonie je čtyřvětá, ale obě vnitřní věty, druhá a třetí, jsou poměrně krátké. To proto, aby se tím slavnostněji mohlo rozepnout dvojkřídlí obou krajních vět.

Úvodní věta symfonie se vyznačuje bohatým zpracováním vášnivé hlavní myšlenky. Druhá věta nás uvádí do světlejších oblastí; hned na počátku ozve se v hoboji, později v sólových houslích téma, plné důvěry. Věta vyznívá utěšujícím dvojpěvem houslí a lesního rohu. Třetí věta představuje neklidnější bod celé symfonie, zatímco čtvrtá věta přináší opět jako na začátku energický rozmach, vůli k zápasu i optimismu.

10. MEZINÁRODNÍ HUDEBNÍ FESTIVAL MARIÁNSKÉ LÁZNĚ 27. 5. – 8. 7. 1967

Strán 107 - 2384 67 - P-0271860